

— Ние . . . стринко ли, како  
и . . . не зная, какъ да ти кажа,  
— подзе старшиятъ. — тръгнаха  
ме да иземаме жито и брашно.  
Въ това село започваме отъ васъ. . .  
— Всъкогажъ така е било,  
— прекъсна го Златка. — Бла-  
годаримъ.

— Ще ни кажете право всичко.  
Нѣма да скриете нищо, не ли?

— Всичко е отворено, можете  
да прегледате всѣкжде.

— Скрыто на отворено не ча-  
а. За това после ще приказваме.  
сега, на честна дума по-напредъ,  
следъ това, ако е нужно ще  
ровѣряваме. Имате ли брашно?

— Имаме.

— Колко имате?

— Сто, та сто и двадесетъ кила.

— Не сж ли оки?

— Та и оки да сж, па не сж  
ного.

— Само толкова ли е?

— Заповѣдайте и вижте сами  
бъ очитѣ. Кантаръ ще ви доне-  
мъ и примѣрете. Ето го тамъ  
бъ килера при фурната. Отвори,  
оцке, килера!

По-голъмате дъщеря изпревари  
донесе ключа.

Бай Гело и единъ отъ войни-  
итѣ влѣзнаха въ килера и пре-  
педяха. Видѣха тамъ въ единъ  
рай едно пълно врѣтище, въ  
динъ сандѣкъ — половината. Има-  
е въ ношвитѣ малко. Въ една  
харна каса малко трици и една  
некия пълна съ царевично.

— Нѣма сто и петдесетъ, ама  
иде нека и толко да е, — каза  
ело, излизащъ прѣвъ отъ киле-  
а и изчуквайки капа и менте.

— Друго брашно нѣкжде има-  
те ли? — обърна се старшиятъ  
къмъ Златка.

— Ни прашинка, — отсѣче тя.

— Колко сте въ кжщата сега,  
безъ мъжетѣ? Тоестъ . . . колко  
се числите на храна?

— Тринадесетъ. Нека ви ги ка-  
же байо Геле. едно по едно  
всичкитѣ.

— Четири жени, — започна Геле  
съ прѣститѣ, — свекървата и три  
снахи. Четири деца на Наското  
— дветѣ момета и две деца, ста-  
ватъ осемъ. Две деца на Иончето  
и едно на Велето, ставатъ всичко  
единадесетъ. Турнете ратайо и ов-  
чарчето — тъкмо тринадесетъ ста-  
ватъ. Толкова сж. Знамъ имъ  
всичко живо, дори и кучетата.  
Хм . . . Да турнемъ и четири ку-  
чета — две тука, две съ овцитѣ.  
Турнете още два вола, четири  
говеда, две свине, едно магаре,  
три коня, кокошки, петдесетъ —  
шестдесетъ овци . . . Всичка тая  
живина, здраве и животъ да ѝ  
дава Господъ, на хамбара гледа.

— А мишкитѣ? Ти не каза  
колко сж мишкитѣ, бай Геле, —  
иронично подсѣти старшиятъ.

— Мишкитѣ . . . гяволо ги брои.  
Онѣ имъ е сайбията.

Всички се разсмѣха.

— Тукъ се казваше, че има и  
свекърва. Азъ не виждамъ такава,  
— каза старшиятъ, изгледвайки  
женитѣ и момичетата.

— Нѣма я тука. Отъ два дни  
она е при зълвата на воденицитѣ,  
да си види новото внуче, — от-  
говори Златка.